

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl samosoudcem Mgr. Tomášem Blažkem ve věci

žalobkyně:

a) A. B.

b) S. B.

zastoupeny Organizací pro pomoc uprchlíkům, z. s.
sídlem Kovářská 4, 190 00 Praha 9

proti

žalovanému:

Ministerstvo vnitra

sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7

v řízení o žalobě proti rozhodnutím žalovaného ze dne 26. 10. 2020, č. j. OAM-104/ZA-ZA11-ZA21-R2-2018, a č. j. OAM-105/ZA-ZA11-ZA21-R2-2018,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Vymezení věci

1. Žalobkyně podaly u krajského soudu žalobu proti výše označeným rozhodnutím, kterými žalovaný rozhodl, že mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“), se žalobkyním neuděluje.
2. Žalobkyně požádaly o udělení některé z forem mezinárodní ochrany dne 30. 1. 2018. Žalovaný o těchto žádostech poprvé rozhodl dne 19. 12. 2018 tak, že mezinárodní

ochranu žalobkyním neudělil. Žalobkyně podaly proti uvedeným rozhodnutím žalobu ke krajskému soudu, který rozsudkem ze dne 12. 11. 2019, č. j. 30 Az 37/2018 – 73, zrušil daná rozhodnutí a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení. Nyní napadenými rozhodnutími tak žalovaný rozhodl o žádostech žalobkyň o udělení mezinárodní ochrany již podruhé.

II. Shrnutí argumentace obsažené v žalobě

3. Žalobkyně předně namítly, že byly v řízení o žádosti o udělení mezinárodní ochrany opětovně zkráceny na svých právech. Rozhodnutí žalovaného napadají v celém rozsahu. Zároveň obecně uvedly, že žalovaný v řízení porušil § 2 odst. 1 a 4, § 3, § 50 odst. 4, § 52 a § 68 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), stejně jako § 12 písm. a) a písm. b) a § 14a zákona o azylu a čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.

Posouzení věrohodnosti žalobkyň

4. Konkrétně žalobkyně zpochybňují především způsob, jakým žalovaný posoudil věrohodnost jejich tvrzení. V této souvislosti odkázaly na závěry, které krajský soud vyslovil v rozsudku č. j. 30 Az 37/2018 – 73. Krajský soud zrušil napadená rozhodnutí pro nepřezkoumatelnost posouzení věrohodnosti a možnosti vnitřního přesídlení žalobkyň. Žalobkyně se i v nyní projednávané věci domnívají, že posouzení jejich věrohodnosti je nepřezkoumatelné a žalovaný opět zohlednil pouze skutečnosti, které jdou v neprospěch žalobkyň. Žalovanému vytýkají, že ani tentokrát neobjasnil, jak postupoval při posuzování věrohodnosti, jakou metodiku zvolil atd. Postup žalovaného se tak jeví jako nahodilý, přičemž žalovaný poukázal v rozporu se závazným právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku krajského soudu pouze na ty části spisového materiálu, které hovoří v neprospěch žalobkyň. Naopak ty části spisu, které svědčí v jejich prospěch, bez odůvodnění opomenul.
5. Žalobkyně předestřely všeobecná východiska pro posuzování věrohodnosti. Vedle základních zásad správního řízení (upravených v § 2 až § 8 správního řádu) uvedly pět indikátorů věrohodnosti žadatele:
 - (1) vnitřní konzistentnost, tedy konzistentnost žadatelovy azylové výpovědi,
 - (2) vnější konzistentnost, tedy shoda mezi výpovědí žadatele a dalšími zdroji,
 - (3) dostatečně podrobná výpověď,
 - (4) plauzibilita azylového příběhu,
 - (5) chování žadatele.
6. Žalobkyně rovněž shrnuly své výpovědi, které poskytly žalovanému v průběhu řízení, a také výpověď jejich otce, kterou poskytl německým správním orgánům v průběhu azylového řízení ve SRN. Uvedly, že jejich otec R. B., . pracoval ve vládě A. M., který byl prezidentem Ččenska a představitelem ččenské opozice vůči Rusku. Otec žalobkyň se mezi lety 2012 až 2014 účastnil politických mítinků, chodil na demonstrace proti násilí či proti násilnému mizení mladistvých a spolupracoval s lidskoprávní organizací Memorial. Jeho pronásledování začalo v roce 2012 a trvalo až do okamžiku jeho odjezdu ze země původu, což mělo zásadní dopady na fungování celé rodiny.

7. V případě pronásledování jejich otce šlo o následující incidenty. Od roku 2012 byl opakovaně zbit neznámými pronásledovateli, a proto uprchl do Polska, odkud byl navrácen zpět do Ruské federace. Po návratu z Polska ho vyslýchala tajná policie FSB a pravidelně jej vyslýchali tzv. kadyrovci. Ti jej nutili podepsat, že se nebude účastnit žádných politických aktivit. Odváděli jej na delší dobu a po rodině bylo požadováno výkupné, které minimálně v jednom případě zaplatili. V roce 2014 se někdo pokusil o jeho vraždu. Na ulici do něho najelo auto, následně z něj vystoupili neznámí lidé a kontrolovali, zda je mrtvý. V důsledku tohoto incidentu byl otec žalobkyn dlouhodobě nemocný, nemohl chodit na jednu nohu a měl potíže se srdcem a klíční kostí. Po pokusu o vraždu odjel ke svému bratrovi do moskevské oblasti, i zde ho ovšem navštívila policie a kadyrovci, kteří jej nutili k návratu domů, kde by byl pod dohledem, což pod jejich nátlakem učinil. V dubnu roku 2016 byl unesen a únosci požadovali tři miliony za jeho propuštění. Domů se vrátil za tři týdny a nesl známky mučení – byl zbitý, měl podlitiny a na sobě obvazy. V květnu roku 2016 odjel za sestrou do Německa a od tohoto momentu se pronásledovatelé začali zaměřovat na zbytek rodiny.
8. Žalobkyně následně uvedly k vlastním zkušenostem s pronásledováním zbytku rodiny, že na jaře roku 2016 probíhaly u rodiny násilné domovní prohlídky ozbrojenými muži v uniformách kadyrovců. Ti se vyptávali na otce, rodině a žalobkyním sprostě nadávali a používali proti nim hrubé fyzické násilí. V průběhu jedné z těchto domovních prohlídek jim zabavili průkazy totožnosti (vnitřní pasy) a oznámili jim, že je získají zpět, pokud si je vyzvedne otec na 15. oddělení. Krátce po této domovní prohlídce oslovil rodinu známý a informoval je, že i u nich doma proběhne brzy také „návštěva“ a doporučil jim odejít. Při druhé domovní prohlídce na jaře 2016 přišli do domu ozbrojení muži v maskách. Fyzicky napadli bratra žalobkyn, udeřili jej zbraní do břicha a snažili se jej odvést. Když za nimi jedna z žalobkyn se svou matkou běžely, muži je fyzicky napadli a namířili proti nim zbraně. Bratr se poté vrátil zbitý a bez bot. Pronásledovatelé bratra vyslýchali, ukazovali mu fotky dalších lidí a ptali se jej, zda s nimi spolupracuje nebo zda je finančně podporuje. Žalobkyně se rozhodly opustit Groznyj v důsledku opakovaných domovních prohlídek a napadání. Podle žalobkyně a) odjely z Grozného 27. nebo 28. 5. 2018 a od konce května 2016 až do svého odjezdu pobývaly díky pomoci rodinných známých na farmě v krasnodarském kraji ve vesnici Novyj Mir. Nebyly zde hlášeny na žádné adrese, neměly doklady a z farmy nevycházely, a to ani pro nejnnutnější záležitosti zdravotního charakteru. Mimo farmu však zůstala rodina druhého bratra (A. R. B., narozený dne X), jež žila mimo Groznyj. Když se rodinu druhého bratra rodinný známý snažil přivést, bylo mu řečeno, že o nich nikdo nic neví a rodina je do dnešního dne nezvěstná. Rodina plánovala vyčkat zklidnění situace a vrátit se do Grozného, v září roku 2016 je však rodinný příbuzný informoval, že u nich doma i nadále probíhají domovní prohlídky a rovněž další příbuzní jim doporučili, aby se nevraceli. Protože se rodina bála vycházet ven, nemohla žít normální život, bála se kontroly policie, chyběly jim doklady a nechtěly způsobit problémy svým známým, rozhodly se na počátku roku 2017 odejít ze země původu.
9. K výpovědi jejich otce žalobkyně odkazují na rozsudek správního soudu v Mindenu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 8 K 3697/17. Zároveň shrnuly výpověď otce v rámci pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu ze dne 22. 2. 2017. Otec žalobkyn sdělil, že za vlády bývalého prezidenta Maschadova pracoval na ministerstvu sociálních věcí od roku 1996 do roku 2000. Jeho nadřízenou byla paní H. a jezdil po vesnicích „za účelem zjišťování, co bylo potřeba“. Problémy začaly v září 2012, kdy do jejich vsi přijelo asi 70 policistů

včetně speciálních jednotek a zatkli jej. Na policejní stanici se vyptávali na jeho práci na ministerstvu. Následující den jej propustili, nicméně „*musel podepsat lístek, že nebude dělat nic proti vládě*“. Zhruba dva měsíce poté ho opět předvedli na policii, kde byl vedle zadržení také zmlácen a „*bylo mu zakázáno mluvit s lidmi, kteří jsou proti vládě Kadyrova*“. V roce 2013 proto poprvé vycestoval do Polska, odkud byl navrácen zpět do Ruské federace. Na konci roku 2013 se někdo pokusil o jeho vraždu přejetím automobilem a lidé, kteří seděli v autě, poté vystoupili a prohlíželi si jeho zranění. Jiný muž jej chtěl odvézt do nemocnice, což otec žalobkyň odmítl a jeho syn ho nakonec převezl do nemocnice mimo Čečensko. Byl těžce zraněný a v nemocnici se léčil asi měsíc. Po nehodě nemohl chodit a byl odkázaný na invalidní vozík. Od roku 2014 poté žil v nájemním bytě blízko Moskvy a zemi původu opustil v květnu 2016.

10. V žalobě ze dne 19. 4. 2017 otec uvedl, že při prvním pohovoru neuváděl veškeré rozhodné skutečnosti, protože část rodiny se stále nacházela na území Ruské federace a měl proto obavu, že ji svou výpovědí ohrozí. Proto doplnil svou výpověď a sdělil, že v Moskvě „*ho našli a vyzvali, aby se vrátil do Čečenska*“, což učinil. V Grozném jej 4. 4. 2016 unesli. Když byl na cestě z lékárny, zastavili ho tři muži v tmavých uniformách, zakryli mu hlavu a naložili ho do automobilu. Vyslýchali ho ve sklepní komoře a předkládali mu fotografie ženy a mladých mužů, které měl identifikovat. Další den ho opět vyslýchali a zmlátili do bezvědomí. Když nabyl vědomí, nacházel se již v nemocnici a později se dozvěděl, že ho jeho syn vykoupil na svobodu. V nemocnici zůstal do 16. 4. 2016 a v květnu vycestoval ze země původu. V době, kdy se již nacházel v Německu, bezpečnostní složky zadržely jeho mladšího syna, kterého se vyptávaly na místo jeho pobytu a mučily ho.
11. Dopisem ze dne 9. 10. 2018 následně doplnil nepřesnosti, které vznikly při prvním pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu. Zatčení v roce 2012 se stalo v Grozném, nikoliv v rodné vesnici a při tomto zatčení ho nejen bili, ale také mučili. V době, kdy pracoval na ministerstvu, byl vedoucím oddělení a měl pod sebou osm zaměstnanců. K pokusu o vraždu přejetím automobilem došlo na konci roku 2014, nikoliv v roce 2013.
12. Žalobkyně připojily na podporu svých tvrzení k žalobě lékařskou zprávu otce ze dne 27. 11. 2020, kterou chtějí prokázat, že otec je vážně nemocný a musí docházet třikrát týdně na dialýzu. Příčinou špatného zdravotního stavu je vysoký tlak a narušená funkce ledvin v důsledku nadměrného podávání léčiv po dopravní nehodě v roce 2014, která vedla k mnohačetným poraněním a ke zvýšené potřebě užívání léčiv na tlumení bolesti. Po této nehodě měl mít otec zlomená žebra a stehenní kloub a bylo mu provedena operace břicha. Od roku 2018 se rovněž léčí s rakovinou prostaty.
13. Posléze žalobkyně přistoupily k aplikaci jednotlivých kritérií vymezených v bodu 5 odůvodnění tohoto rozsudku na jejich situaci.
14. *Vnitřní konzistentnost.* Žalobkyně se domnívají, že opakovaně předložily detailní a konzistentní výpověď, neměnily důležité informace týkající se jejich otce a jejich vlastních zkušeností s pronásledováním. Předkládaly naopak opakovaně výpovědi, jež jsou obsáhlé, detailní a zároveň se navzájem shodují v důležitých bodech, například v jednotlivých událostech, aktech pronásledování či časové ose. Žalobkyně současně odkazují na závěry krajského soudu uvedené v rozsudku č. j. 30 Az 37/2018 - 73, podle něž je jejich azylový příběh konzistentní, vyčerpávající a v podstatných bodech shodný.

15. *Vnější konzistentnost.* Žalovaný neudělil žalobkyním mezinárodní ochranu zejména na základě toho, že z rozsudku správního soudu v Mindenu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 8 K 3697/17, který se týkal azylového řízení jejich otce v Německu, vyplynuly skutečnosti, které hovoří v jejich neprospěch. Žalobkyně se však domnívají, že žalovaný i v tomto případě z rozsudku vybral a v napadených rozhodnutích zohlednil pouze skutečnosti, které hovoří v neprospěch žalobkyň, avšak ty, které hovoří v jejich prospěch, zcela opomenul. Žalovaný tak ignoroval skutečnost, že otec v průběhu řízení některé informace dodatečně uvedl na pravou míru s vysvětlením, že se v předchozím řízení bál o bezpečnost svých rodinných příslušníků.
16. Žalobkyně shrnuly nesrovnalosti, které žalovaný shledal mezi výpověďmi žalobkyň a jejich otce:
 - a) žalobkyně neobjasnily předchozí politické aktivity otce a nevěděly, jaké funkce přesně zastával či zda v roce 2011 skutečně kandidoval za politickou stranu Spravedlivé Rusko,
 - b) ze zdrojů, které vyhledal žalovaný, plyne, že otec v letech 2015 a 2016 zastával funkci vedoucího úřadu a v lednu 2016 zde podal daňové přiznání,
 - c) žalobkyně uvedly, že policie otce zbila již při prvním výslechu v roce 2012, zatímco otec zmínil zbití až při druhém výslechu,
 - d) žalobkyně datovaly srážku s otcem na konec roku 2014, zatímco otec na konec roku 2013.
17. K uvedeným nesrovnalostem žalobkyně uvedly, že nebyly schopné blíže objasnit politické aktivity svého otce, avšak vysvětlily, že u nich není zvykem ptát se otce, kde pracuje a co dělá. Domnívají se proto, že po nich nelze spravedlivě požadovat, aby znaly detaily politického působení jejich otce, které se odehrávalo před 10 a 20 lety. Nadto není žádnou výjimkou, že ani v české rodině příbuzní neznají přesnou náplň povolání svých blízkých, což platí tím spíše v případě žalobkyň, které vysvětlily, že v jejich kultuře není běžné, aby se dcery ptaly svého otce na detaily jeho aktivit, zejména pokud jde o politiku.
18. Žalobkyně dále namítly, že zdroj, z něhož má plynout, že otec zastával v letech 2015 a 2016 funkci vedoucího úřadu, obsahuje informaci, že otec na této pozici působil od 15. 9. 2015 do 17. 12. 2016. Žalobkyně se domnívají, že tato skutečnost není nijak v rozporu s jejich výpověďmi, protože samy uvedly, že otec po automobilové nehodě v roce 2014 pobýval v moskevské oblasti, avšak potom, co jej i zde vyhledali kadyrovci, přesídlil zpět do Čečenska, kde žil až do svého únosu v roce 2016. Sám otec přitom měl německým správním orgánům sdělit, že v lednu 2016 ve vesnici pobýval. Žalobkyně nicméně mají pochybnosti ohledně hodnověrnosti zdroje, neboť v citovaném zdroji neseď konečné datum, ke kterému měl otec pozici opustit, a to 17. 12. 2016. V této době měl totiž otec již prokazatelně pobývat v Německu, kam vycestoval v květnu 2016 a na dané pozici proto mohl působit pouze několik měsíců od září 2015 do ledna 2016. Žalobkyně proto pochybují o relevanci zahraniční webové stránky a nerozumí tomu, proč je otec uvedený jako pracovník na této pozici pro celé období.
19. K nesrovnalosti ohledně toho, zda byl otec zbit již při prvním či až při druhém výslechu, žalobkyně podotýkají, že jde o velmi drobnou odchylku. Jelikož byl otec odveden opakovaně, není možné po žalobkyních spravedlivě požadovat, aby věděly, kdy byl přesně zbit. Žalobkyně také upozornily na přípis ze dne 9. 10. 2018, kterým

otec sám upozornil německé správní orgány na chybu v původně uvedeném datu automobilové nehody a sdělil, že k ní došlo v roce 2014.

20. Žalobkyně uzavřely, že výpovědi otce učiněné před německými správními orgány a soudy v letech 2017 až 2018 jsou ve všech zásadních bodech totožné s výpověďmi, které žalobkyně učinily v letech 2018 až 2019. Rozsudek správního soudu v Mindenu ze dne 31. 10. 2018, sp. zn. 8 K 3697/17, proto naopak prokazuje věrohodnost jejich výpovědí a odůvodněnost obav z návratu do země původu. Žalobkyně vytýkají žalovanému, že ze spisového materiálu použil pouze výpověď otce ze dne 22. 2. 2017, na jejímž základě shledal uvedené rozpory ve výpovědích, další podklady z azylového řízení otce v Německu, zejména pak pozdější doplnění jeho azylové výpovědi, žalovaný nezohlednil se odůvodněním, že otec pozdější výpovědi „*synchronizoval poskytnuté informace se svými dcerami, které mezitím za ním do Německa dorazily*“. Tento závěr však dle žalobkyň nemá oporu ve správním spise, protože otec sám vysvětlil, proč tak učinil. Obával se totiž, že by mohl svou výpovědí ohrozit část své rodiny, která v době jeho prvního pohovoru stále pobývala v Ruské federaci. Žalovaný však toto vysvětlení nezohlednil a neobjasnil, proč první azylovou výpověď otce považuje za věrohodnou a relevantní, ale doplněné informace již nikoliv.
21. Dále žalobkyně nesouhlasí s hodnocením žalovaného, který závěr o nevěrohodnosti opírá také o přílohu víza, v níž je uvedené zaměstnání, které měly žalobkyně vykonávat v době před odchodem ze země původu. Žalovaný proto argumentuje, že žalobkyně nemohly v daném období pracovat, neboť se dle vlastních výpovědí schovávaly na zemědělské usedlosti. Žalobkyně však mají za to, že tento rozpor již vysvětlily, což v předchozím řízení aproboval i zdejší soud. Shrnují však i nyní, že se snažily najít jakoukoliv cestu k opuštění Ruské federace a žádost o vízum za ně vyřizoval známý, protože ony samy nevycházely z domu, kde se ukrývaly. Domnívají se proto, že potvrzení bylo smyšlené, protože v těchto společnostech nikdy nepracovaly. Na práci v těchto společnostech by nejspíše ani neměly potřebné vzdělání a kvalifikaci – v minulosti pracovaly v obuvnictví, v obchodě a žalobkyně a) krátce v advokátní kanceláři. Potvrzení o zaměstnání obstaral jejich známý a mělo tak pravděpodobně sloužit k ochraně před jejich prozrazením, aby nevzbudila pochybnosti skutečnost, že již téměř rok nepracují.
22. Žalobkyně dále namítly, že „*uvedené skutečnosti je třeba vidět také v kontextu dlouhodobého pronásledování opozičních politických aktivistů v Ruské federaci a zejména pak v Čečensku*“. V této souvislosti odkázaly na:
- usnesení Evropského parlamentu ze dne 14. 2. 2019, 2019/2562(RSP),
 - zprávu zpravodaje OBSE v rámci Moskevského mechanismu o údajném porušování lidských práv a beztrestnosti v Čečenské republice Ruské federace ze dne 20. 12. 2018,
 - zprávu nevládní organizace Human Rights Watch ke stavu lidských práv ve světě za rok 2018,
 - zprávu nevládní organizace Amnesty International ke stavu lidských práv ve světě za rok 2017-2018.
23. Z uvedených dokumentů dle žalobkyň plyne, že v Čečensku dochází k systematickému porušování lidských práv, čečenské a ruské státní orgány nejsou schopné či ochotné dopadnout původce pronásledování. Samy dokonce mohou být jejich původci a v zemi

tak převládá klima beztréstnosti. Terčem útoků současně bývají právě rodiny politických disidentů. Upozorňují rovněž na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 11. 9. 2018, č. j. 4 Az 68/2017 – 58, ve kterém soud shledal, že „[u]dělení mezinárodní ochrany občanům některých demokratických států bude spíše výjimkou, naopak u občanů států nedemokratických není sice udělení mezinárodní ochrany automatické, ale jejich situace výrazně častěji vyžaduje zvlášť pečlivé a citlivé posouzení. Tvzení občanů států uplatňujících represi [...] se mohou stát plausibilními snadněji než občanů zemí, kde většinu tvrzených ohrožení dokážou vyvrátit objektivní zprávy o zemi původu [...]“.

24. Žalobkyně shrnuly ke kritériu vnější konzistentnosti, že s ohledem na dostupné zprávy o zemi původu lze jejich azylový příběh považovat za konzistentní s informacemi, které z nich plynou, a domnívají se tedy, že naplnily tuto podmínku.
25. *Dostatečně podrobná výpověď.* Žalobkyně uvedly, že ze správního spisu plyne, že předložily dostatečně podrobnou výpověď. Zdůraznily, že pohovory v řízení o mezinárodní ochraně s nimi žalovaný prováděl odděleně. Pokud by si žalobkyně svůj příběh vymyslely, těžko by obě mohly podat tak podrobné výpovědi, které se ve významných bodech shodují. Žalobkyně také poukazují na skutečnost, že i zdejší soud v předchozím řízení shledal výpovědi jako dostatečně podrobné.
26. *Plauzibilita azylového příběhu.* Žalobkyně se domnívají s odkazem na dostupné informace o Ruské federaci, že jejich příběh lze považovat za plauzibilní. Žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl, že je nelogické, aby kadyrovci pronásledovali osobu, která dle podkladů v roce 2011 kandidovala ze prokremelsky orientovanou politickou stranu Spravedlivé Rusko. Žalobkyně odkazují na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 8. 2018, č. j. 5 Azs 66/2008 - 70, dle kterého „[l]ze konstatovat, že žalovaný nemůže ze svého posuzování vyloučit tvrzené skutečnosti např. pouze proto, že nelze vyloučit jiný průběh událostí než ten předestřený žadatelem či že existuje alternativní vysvětlení pro určité skutečnosti, které je stejné pravděpodobné“. Pronásledovatelé se tak dle žalobkyň nemusí chovat z pohledu správního orgánu logicky a jen proto, že pronásledování tak nepůsobí, nelze výpověď žadatele označit za nevěrohodnou.
27. *Chování žalobkyň.* Žalobkyně poznamenaly, že již během ústního jednání v předchozím řízení u krajského soudu projevovaly silné emoce a několikrát se v průběhu jednání rozplakaly. Zároveň připomněly, že výslovně souhlasily s tím, aby si žalovaný obstaral další podklady týkající se azylového řízení otce v Německu a Polsku a poskytly tedy žalovanému veškerou součinnost. Pokud by měly důvod cokoliv skrývat, lze očekávat, že by s nahlížením do spisových materiálů nesouhlasily.
28. Žalobkyně k otázce jejich věrohodnosti nad rámec již uvedeného shrnuly, že napadené rozhodnutí neobsahuje celkové posouzení tak, jak jej předestřely v žalobě. Žalovaný rezignoval na svou povinnost shromáždit všechny podklady svědčící v jejich prospěch i neprospěch a řádně je posoudit a svůj závěr o nevěrohodnosti žalobkyň zakládá pouze na několika nesrovnalostech. Ty však žalobkyně vysvětlily, případně sdělily, proč nejsou schopny podat bližší informace. Zdůraznily současně, že údajné nesrovnalosti se netýkají ani tak jejich vlastní azylové výpovědi a jejich vlastních útrap a zkušeností, ale týkají se politického a dalšího působení otce ve vlasti. Žalobkyně proto namítly, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k úvahám o jejich věrohodnosti nepřezkoumatelné, žalovaný nezjistil skutečný stav věci a závěr o nevěrohodnosti je v rozporu s informacemi obsaženými ve správním spise.

29. Odkázaly rovněž na zásadu „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ a v té souvislosti na početné rozsudky Nejvyššího správního soudu, ve kterých se soud vyjádřil k charakteru této zásady a její aplikaci v situaci, kdy správní orgán je často nucen rozhodovat v důkazní nouzi. Žalobkyně jsou toho názoru, že i přes drobné nejasnosti týkající se působení otce ve vlasti je namístě aplikovat uvedenou zásadu v jejich prospěch a vnímat jejich azylový příběh jako věrohodný.

Nemožnost využití vnitřního přesídlení

30. Žalobkyně se v další části žaloby vyjádřily k závěru žalovaného o možnosti žalobkyň řešit svou situaci vnitřním přesídlením v rámci Ruské federace. Žalobkyně uvedly, že nestačí pouze konstatovat, že přesídlení do jiné části země je možné, ale správní orgán musí posoudit faktickou a právní reálnost přesídlení a přiměřenost, rozumnost a smysluplnost takového řešení. Odkázaly na rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74, dle kterých je nezbytné hodnotit tyto aspekty:
- a) zda je jiná část země pro žadatele dostupná,
 - b) zda je přesun do jiné části země účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě v původní oblasti,
 - c) zda žadateli nehrozí navrácení do původní oblasti a zda po přesunutí nehrozí jiný typ pronásledování či vážné újmy,
 - d) zda ochrana v jiné části země splňuje minimální standard ochrany lidských práv,
 - e) zda je přesun pro žalobce bezpečný a to jak během přesídlení, tak po jeho realizaci.
31. Tyto aspekty je poté třeba posuzovat s ohledem na celkovou bezpečnostní a politickou situaci v zemi původu a na individuální poměry žadatele (pohlaví, etnická příslušnost, rodinné vazby, zdravotní stav, věk, ekonomická situace).
32. Žalobkyně namítly, že žalovaný nerespektoval závazný právní názor vyslovený krajským soudem. Žalobkyně již v předchozím řízení vysvětlily, že s ohledem na jejich předchozí zkušenosti by jim vnitřní přesídlení neposkytlo dostatečnou ochranu a je prakticky neuskutečnitelné bez návratu do Grozného. Jejich otec se o relokaci pokusil, po návratu z Polska žil u bratra v moskevské oblasti, nicméně i zde jej ruská tajná služba a kadyrovci našli a pokračovali v pronásledování. Žalobkyně se o vnitřní přesídlení pokusily také, přestěhovaly se na zemědělskou usedlost v krasnodarském kraji, nedosáhly však stavu, kdy by mohly žít normální život. Bály se vycházet ven i pro nejnutnější věci či vyhledat zdravotní pomoc ze strachu, že budou prozrazeny. V uvedených podmínkách vydržely téměř rok a o vnitřní přesídlení se tedy přinejmenším pokusily.
33. V krasnodarské oblasti se žalobkyně skrývaly bez vnitřních pasů, které jim sebrali kadyrovci, a nyní nevlastní žádný dokument, kterým by se při návratu do Ruska mohly prokázat. Pokud by se chtěly usadit v jiné části Ruské federace a legálně pracovat, musely by se nejdříve vrátit do Grozného a požádat zde o vystavení nového vnitřního pasu. To však žalobkyně odmítají z důvodu svých obav, protože by tím upozornily ruské státní orgány v zemi původu, že se vrátily do vlasti. Žalobkyně nepovažují za pravděpodobné, že by jim čečenské státní orgány vydaly jejich vnitřní pasy, protože očekávají, že si je vyzvedne jejich otec. Zároveň by tento postup učinil jejich další

přesídlení zcela nemožným. Žalobkyně proto nemají možnost zajistit bezpečným způsobem své vnitřní přesídlení. Bez dokladů by se naopak potýkaly se zhoršeným sociálním a ekonomickým postavením, což by nenaplněovalo požadované minimální standardy.

34. Žalobkyně proto konstatují, s ohledem na výše vymezená kritéria, že přesun pro ně není bezpečný, protože jiná část Ruské federace pro ně není dostupná bez návratu do oblasti, kde se obávají pronásledování. Přesídlení dále není účinným řešením proti pronásledování či vážné újmě, protože na základě zkušeností jejich otce je možné usuzovat, že by je pronásledovatelé našli i v jiné části země. Přesídlení bez vnitřních pasů by současně znamenalo extrémní zhoršení jejich sociálního a ekonomického postavení v rozporu s minimálními standardy, protože by žalobkyně musely žít v ilegalitě a nebyly by schopné zajistit své minimální potřeby jako jídlo, oblečení či bydlení. Žalobkyně již jeden pokus o vnitřní relokační učinily, ten se však ukázal jako neúčinný. Namítly proto, že vnitřní přesídlení není účinným řešením jejich situace a žalovaný v průběhu řízení neprokázal opak.

Žádost o udělení mezinárodní ochrany soudem

35. Žalobkyně zároveň požádaly o udělení mezinárodní ochrany přímo soudem. V této souvislosti odkázaly na judikaturu Soudního dvora EU, zejména na rozsudky ze dne 29. 7. 2019, ve věci C-556/17, *Torubarov*, a ze dne 19. 3. 2020, ve věci C-406/18, *P. G.* Z citovaných rozsudků plyne, že soudy mají nejen právo, ale i povinnost nahradit rozhodnutí správního orgánu vlastním rozhodnutím o žádosti o mezinárodní ochranu v případě, že správní orgán nerespektoval předchozí závazné stanovisko soudu.
36. Dále žalobkyně poukázaly na rozsudek Městského soudu v Praze ze dne 16. 9. 2020, č. j. 4 Az 8/2019 – 79 (kterým městský soud s odkazem na rozsudek Soudního dvora EU ve věci *Torubarov* udělil žalobci doplňkovou ochranu podle § 14a zákona o azylu), a na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019 – 61.
37. Žalobkyně se domnívají, že splňují podmínky pro udělení mezinárodní ochrany soudem. Jejich rodinní příslušníci byli pronásledováni za uplatňování politických práv a svobod a žalobkyně mají proto odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k sociální skupině (rodině) dle § 12 písm. b) zákona o azylu. V případě návratu do země původu jim hrozí skutečné nebezpečí vážné újmy, protože existují důvodné obavy, že budou vystaveny jednání, které svou podstatou naplňuje znaky mučení nebo lidského či ponižujícího zacházení dle § 14a odst. 2 písm. b) zákona o azylu. Žalobkyně rovněž namítají, že jejich vycestování by bylo v rozporu s mezinárodními závazky ČR dle § 14a odst. 2 písm. d) téhož zákona, zejména pak se zásadou *non-refoulement* dle čl. 33 Úmluvy o právním postavení uprchlíků.
38. Žalovaný pochybil, neboť nové rozhodnutí nepřijal v krátké lhůtě, ale téměř rok po vynesení zrušujícího rozsudku. Současně nerespektoval právní názor vyslovený krajským soudem. Soud žalovaného upozornil, že pochybil, pokud z některých výpovědí žalobkyň vycházel a měl je za pravdivá, některá vyjádření však nikoliv a některé informace opomenul a stejným způsobem žalovaný postupoval i v novém řízení. Soud také aproboval vysvětlení žalobkyň týkající se zaměstnání uvedeného v jejich žádosti o vízum, což však žalovaný v napadeném rozhodnutí nereflektoval.

Žalovaný dále nezohlednil dostupné zprávy o zemi původu ve vztahu k možnosti vnitřního přesídlení a skutečnost, že se žalobkyně již jednou o přesídlení pokusily.

39. Z uvedených důvodů žalobkyně navrhly, aby krajský soud zrušil napadená rozhodnutí žalovaného a žalobkyním udělil mezinárodní ochranu ve formě azylu dle § 12 zákona o azylu, případně ve formě doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu na dobu 24 měsíců ode dne právní moci rozsudku. Alternativně žalobkyně navrhly, aby krajský soud napadená rozhodnutí zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení.

III. Shrnutí vyjádření žalovaného a repliky žalobkyň

40. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě uvedl, že žalobkyně se snaží v žalobě uvést jejich výpovědi do vzájemného souladu, čímž však dochází k absurdním vysvětlením. Samotný azylový příběh otce žalobkyň přitom trpí zásadními nesrovnalostmi. Otec žalobkyň měl do roku 2000 pracovat na ministerstvu sociálních věcí, kde měl na starosti rozdělování sociálních dávek. Žalovaný proto považuje za nelogické, aby kvůli této pozici, která není politicky zajímavá, se po 12 letech od ukončení zaměstnání začali o otce zajímat kadyrovci. Žalovaný rovněž podotkl, že z výpovědi otce v rámci správního řízení v Německu plyne, že politicky významnou osobou nebyl.
41. Žalovaný se poté vyjádřil k tvrzenému prvnímu zadržení otce žalobkyň v roce 2012. Mělo se jednat o razii ve vesnici, které se účastnilo 70 policistů a příslušníků speciálních sil. Při výslechu se měl policista zeptat otce žalobkyň, jestli pro bývalého prezidenta pracoval, a jestli by v Grozném spáchal teroristický útok. Žalovaný považuje tento popis za naprosto zmatečný a je výsledkem účelové výpovědi otce žalobkyň, od které se odvíjejí i nevěrohodné azylové příběhy žalobkyň.
42. Další rozpor žalovaný spatřuje v tvrzeném únosu otce žalobkyň v roce 2016. Ačkoliv žalobkyně únos shodně zmínily, otec tak učinil až v žalobě proti rozhodnutí německých správních orgánů poté, co mu nebyla udělena žádná z forem mezinárodní ochrany. Otec proto dle žalovaného synchronizoval svou výpověď se žalobkyněmi až poté, co jej navštívily v Německu. Žalovaný současně považuje za zjevně nedomyšlené vysvětlení otce, že informace o únosu v roce 2016 nesdělil německým orgánem z důvodu obav, aby neohrozil rodinu, která tehdy žila ještě v Ruské federaci.
43. Podle názoru žalovaného se tak nevěrohodnost výpovědí žalobkyň zakládá na smyšlených problémech jejich otce. Žalobkyně však v žalobě argumentují libovolně bez ohledu na závěry a úvahy žalovaného v napadeném rozhodnutí. To platí pro možnost vnitřního přesídlení, které žalovaný navrhl pro případ budoucích problémů žalobkyň, nikoliv jako cestu k vyřešení jejich současných problémů, protože ty jsou dle názoru žalovaného založeny na smyšlených základech. Žalobní námitky proti možnosti vnitřního přesídlení proto opomíjí závěry žalovaného.
44. Žalovaný shrnul, že při zohlednění azylového příběhu otce žalobkyň se jejich výpovědi zdají nevěrohodné, proto ten nedává žádný smysl. Otec žalobkyň byl řadovým zaměstnancem ministerstva sociálních věcí, nedisponoval žádnými politickými pravomocemi, postavením a nepracoval přímo pod tehdejšími prezidentem, jak se měly snažit vylicít žalobkyně. Žalovaný proto navrhl, aby krajský soud žalobu zamítl.
45. Žalobkyně na toto vyjádření reagovaly replikou, ve které sdělily, že otec a jeho pronásledovatelé nemusí postupovat z pohledu žalovaného nutně logicky. Pronásledování nemusí mít logický základ a může spočívat například pouze v touze

pronásledovatelů vykonávat kontrolu nad jinou osobou, šířit strach nebo v jiných sociálně-patologických jevech. Považují proto za zavádějící, pokud žalovaný požaduje, aby důkazem o pronásledování byla skutečnost, že pronásledovatelé jednají logicky. Akty pronásledování často nemusí mít žádnou logiku.

46. Žalobkyně zopakovaly, že považují za zásadní, že samy předestřely detailní azylové příběhy, které byly ve vzájemném souladu. Pokud by si své pronásledování skutečně vymyslely, je nepravděpodobné, aby obě byly schopné žalovanému i soudu opakovaně předkládat konzistentní a detailní výpověď. Žalobkyně k tomu uvedly, že nerozumí, proč jim žalovaný tuto skutečnost nijak nepřičítel k dobru a nijak ji nerefletoval při posuzování jejich věrohodnosti.
47. Dále se žalobkyně vyjádřily k možnosti udělení mezinárodní ochrany dle příslušných ustanovení zákona o azylu. Shruly právní úpravu upravující podmínky pro udělení azylu dle § 12 písm. b) zákona o azylu a vymezily základní definiční znaky, na jejichž základě dospěly k závěru, že splňují kritéria pro udělení azylu pro odůvodněný strach z pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině podle § 12 písm. b) zákona o azylu.
48. Domnívají se také, že jejich situace je případně kvalifikuje pro udělení doplňkové ochrany dle § 14a zákona o azylu, a to konkrétně pro hrozící vážnou újmu podle ustanovení § 14a odst. 2 písm. b) a § 14 odst. 2 písm. d) téhož zákona. Žalobkyně mají za to, že s ohledem na předchozí zkušenosti existují důvodné obavy, že budou vystaveny jednání, které svou podstatou naplňuje znaky mučení nebo nelidského či ponižujícího zacházení. Současně uvedly, že jejich vycestování do země původu by představovalo porušení mezinárodních závazků ČR, konkrétně zásady *non-refoulement*.
49. Žalobkyně závěrem shrnuly, že trvají na své žalobě, žádají soud o zrušení napadených rozhodnutí pro nezákonnost a o udělení mezinárodní ochrany na území ČR, případně aby se soud úplně vyjádřil k otázce, zda žalobkyním má či nemá být udělena mezinárodní ochrana.

IV. Ústní jednání

50. Během soudního jednání konaného dne 29. 9. 2021 zástupkyně žalobkyň uvedla, že žalovaný ani ve druhém řízení nenapravit nedostatky, pro které krajský soud zrušil obě původní rozhodnutí. Soud zrušil původní rozhodnutí žalovaného pro nepřezkoumatelnost posouzení věrohodnosti žalobkyň a možnosti vnitřního přesídlení. Žalovaný neuvedl, jakou konkrétní metodiku zvolil pro posouzení hodnověrnosti. Z judikatury přitom plyne, že hodnověrnost je třeba posuzovat komplexně a na základě několika indikátorů. Žalovaný odkazuje na části spisového materiálu, které hovoří v neprospěch žalobkyň, naopak ty, které hovoří v jejich prospěch, opomíjí bez řádného odůvodnění. Žalovaný založil svůj závěr o nevěrohodnosti žalobkyň na dvou argumentech. Jde o rozpor výpovědí žalobkyň před žalovaným s výpovědí jejich otce v řízení před německými správními orgány. Žalovaný odkázal na rozsudek správního soudu v Mindenu, nicméně z rozsudku vybral a zohlednil pouze ty pasáže, které hovoří v neprospěch žalobkyň, tedy první azylovou výpověď otce. Nezohlednil však její následné doplnění a nijak svůj postup nezodůvodnil. Otec přitom tento rozpor vysvětlil tím, že při první výpovědi neuvedl všechny skutečnosti, protože zbytek rodiny se nacházel na území Ruské federace a on měl obavy o jejich bezpečnost. Druhým

argumentem žalovaného je, že dle shromážděných podkladů měl být otec v letech 2015 až 2016 vedoucím úřadu a v lednu 2016 zde měl podat daňové přiznání. Dle daného zdroje měl být na této pozici od 15. 9. 2015 do 17. 12. 2016, již v květnu 2016 však otec vycestoval do Německa a žalobkyně mají pohybnosti o relevantnosti dané webové stránky. Tato informace proto není způsobilá přivodit nevěrohodnost výpovědi žalobkyň, jež seznal jako detailní i věrohodnou zdejší soud v předchozím řízení. Zástupkyně žalobkyň se poté vyjádřila k možnostem vnitřního přesídlení. Tato možnost není pro žalobkyně bezpečná, protože jim kadyrovci zabavili vnitřní pasy. Žalobkyně nemají možnost přesídlit do jiné části Ruské federace a vést tam normální život, bez toho aniž by si vyzvedly vnitřní pasy v Grozném. Přesídlení bez vnitřních pasů již žalobkyně jednou učinily, toto řešení se ale neukázalo jako dlouhodobě udržitelné. Žalovaný tedy i v tomto případě nerefletoval závěry zdejšího soudu. Žalobkyně se domnívají, že splňují podmínky pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a protože jde již o druhé řízení, požádaly s ohledem na judikaturu Soudního dvora EU o udělení mezinárodní ochrany soudem.

51. Žalobkyně a) následně sdělila, že otec získal v Německu určité pobytové oprávnění díky jeho onemocnění. Žalobkyně se v České republice cítí svobodně, klidně a podařilo se jim zapomenout na rok, který strávily v Rusku v Krasnodaru. Žalobkyně nežadají nic jiného, než povolení k tomu, aby zde mohly klidně žít a pracovat. Požádala proto soud, aby jim věřil a pomohl.
52. Pověřená pracovnice žalovaného odkázala na napadené rozhodnutí, ve kterém se žalovaný již dostatečně vypořádal se závěry zdejšího soudu obsaženými ve zrušujícím rozsudku. Žalobní argumentace přitom opomíjí odůvodnění napadeného rozhodnutí a závěry žalovaného. Pověřená pracovnice žalovaného poukázala na skutečnost, že nevěrohodnost nezpůsobuje nekonzistentnost příběhu, ale jeho celková smyšlenost. Žalovaný současně v napadeném rozhodnutí uvedl, proč považuje za nevěrohodné pozdější doplnění výpovědi otce žalobkyň v německém azylovém řízení a následném soudním řízení. Otec žalobkyň získal pobytový status na základě svého onemocnění, nicméně tvrzení o jeho pronásledování nebyla prokázána ani v Německu. Pověřená pracovnice žalovaného následně uvedla, že v případě žalobkyň je třeba řešit jejich pobyt na území České republiky v rámci režimu zákona o pobytu cizinců.
53. Zástupkyně žalobkyň v reakci na vyjádření pověřené pracovnice žalovaného uvedla, že žalobkyně nemají žádnou možnost řešit svou situaci podle zákona o pobytu cizinců. Dále sdělila, že pakliže otec žalobkyň získal mezinárodní ochranu z určitého důvodu, je logické, že proti pozitivnímu rozhodnutí nebrojil, ačkoliv by měl nárok na mezinárodní ochranu i z důvodů politického pronásledování. Zástupkyně žalobkyň také odkázala na žalobu, která popisuje, proč jsou výpovědi žalobkyň, včetně výpovědi jejich otce, věrohodné.
54. Pověřená pracovnice žalovaného nad rámec již uvedeného doplnila, že není jedno, v jakém časovém okamžiku žadatel sdělí všechny skutečnosti, což reflektuje právní úprava v zákoně o azylu a reflektoval to i německý správní soud v řízení o žalobě otce žalobkyň. Otec žalobkyň byl poučen o tom, že má uvádět úplné a pravdivé informace a bylo třeba, aby tyto informace uvedl v průběhu správního řízení a správní orgán tak měl možnost na ně reagovat. Pověřená pracovnice žalovaného rovněž podotkla, že pokud otec žalobkyň získal určitý status ze zdravotních důvodů, nezohledňuje to skutečnosti, které tvrdí žalobkyně.

55. Krajský soud následně sdělil podstatné okolnosti projednávané věci a vyjádřil se k možnosti případného udělení některé z forem mezinárodní ochrany přímo soudem. Konstatoval, že v rozsudku č. j. 30 Az 37/2018 – 73 neprovedl úplné a *ex nunc* posouzení potřeby mezinárodní ochrany žalobkyň, ve smyslu závěrů vyslovených Soudním dvorem v rozsudku ve věci *Torubarov*. V nynějším řízení tak nejsou splněny podmínky, za nichž je dle Soudního dvora EU soud oprávněn přímo rozhodnout o udělení mezinárodní ochrany.
56. K dotazu soudu, zda chce pověřené pracovnice žalovaného reagovat na námitky vůči zdroji, který uvádí, že otec žalobkyň v letech 2015 a 2016 zastával funkci vedoucího úřadu Chojské střediskové vesnice, jmenovaná uvedla, že není schopna reagovat, protože ona sama přímo v dané věci nerozhodovala a současně nejde o nosný důvod napadeného rozhodnutí.
57. Krajský soud následně provedl důkaz dokumentem v ruském jazyce, který měl dle žalovaného osvědčit, že otec žalobkyň se v určité době nacházel ve vesnici, případně, že zde zastával určitou veřejnou funkci (viz č. l. 81-85 soudního spisu; žalovaný na tento dokument odkazoval ve své informaci z 10. 9. 2020 označené „R. R. B.zmínky ve veřejných zdrojích“). Soud požádal tlumočnicku do ruského jazyka, aby stručně shrnula obsah dokumentu. Tlumočnice zejména sdělila, že jde o „*potvrzení o příjmech, majetku a závazcích hmotného charakteru osoby, která zaujímá pozici obecního charakteru či městského úředníka*“, podané 30. 1. 2016 v správě či obce. Soud tedy vzal za zjištěné, že otec žalobkyň v uvedený čas podával toto majetkové přiznání, tedy v Čečensku.
58. Zástupkyně žalobkyň k tomu uvedla, že informace o místě pobytu otce žalobkyň v lednu 2016 není v rozporu se správním spisem a odkázala rovněž na třetí stranu rozsudku správního soudu v Mindenu, z níž plyne, že otec tuto informaci sám uvedl. Žalobkyně a) se rovněž vyjádřila k místu pobytu otce v předmětných letech. Sdělila, že v roce 2014 na něho byl spáchán útok a bratr žalobkyň jej odvezl do Moskvy. Mezi lety 2014 do 2016 žalobkyně otce neviděly a věděly pouze, že je někde u Moskvy, s tím, že se vrátil na začátku roku 2016. K dotazu soudu, jak vysvětlí, že jejich otec v roce 2016 podával majetkové přiznání v Čečensku, žalobkyně a) uvedla, že tam v lednu 2016 nebyl. Při poslední pohovoru se jich na místo pobytu otce a majetkové přiznání také ptali, žalobkyně s otcem komunikovala po telefonu a otec jí sdělil, že v Čečensku v lednu 2016 nebyl a přiznání zde nepodával.
59. Krajský soud posléze předložil žalobkyni a) k nahlédnutí výše zmíněný dokument. Žalobkyně a) k němu uvedla, že dokument není podepsaný, resp. že na něm není podpis jejich otce. Dále sdělila, že jejich otec nic nevyplňoval a nic nepodával. Následně soud položil žalobkyni otázku ohledně tvrzení žalovaného, že žalobkyně v přílohách k žádosti o víza uvedly nepravdivé informace v podobě potvrzení o jejich zaměstnání. Žalobkyně současně v žalobě uvedly, že k výkonu pozic v potvrzení o zaměstnání nemají vzdělání ani nejsou dostatečně kvalifikované, přičemž z obsahu správního spisu naopak vyplynula informace, že žalobkyně a) má právní vzdělání, působila krátce v advokacii a měla tedy kvalifikaci k zaměstnání na pozici v právním oddělení společnosti. Žalobkyně a) sdělila, že v pohovoru nelhala, protože sama uvedla, že má právní vzdělání. Nehovořila o tom, že nemá na danou práci kvalifikaci, pouze říkala, že v dané společnosti nepracovala. Doplnila také, že neměla takovou pracovní zkušenost, aby mohla pracovat na pozici vedoucího právního oddělení, čímž byla myšlena právě v žalobě zmíněná nedostatečná kvalifikace.

60. Pověřená pracovnice žalovaného se vyjádřila k podkladu obsaženému ve správním spise, který shrnuje informace o osobě jménem R. R. B.. Žalobkyně se seznámily s podklady k vydání rozhodnutí a k danému podkladu nic nenamítly. Pokud však k němu vznesly připomínky při ústním jednání, měly je uplatnit v průběhu správního řízení a žalovaný by na ně současně reagoval. Poukázala také na to, že není rozhodující věrohodnost či nevěrohodnost příběhu žalobkyň, ale jeho odvislost od azylových důvodů jejich otce. Otec žalobkyň nicméně nezískal mezinárodní ochranu z politických důvodů, ale z důvodů zdravotních.
61. Zástupkyně žalobkyň k tomu uvedla, že při seznámení s podklady došlo k procesní chybě. Žalobkyně požádaly o lhůtu k vyjádření k podkladům, což měl žalovaný odmítnout s tvrzením, že jde o pouhou formalitu. Žalobkyně reagovaly na shromážděné podklady přípisem ze dne 2. 11. 2020, ve kterém navrhovaly například zohlednění dalších dokumentů vztahujících se k azylovým řízením jejich otce, žalovaný tento přípis přitom mohl zohlednit.
62. Krajský soud nevyhověl návrhu na provedení důkazu lékařskou zprávou týkající se otce žalobkyň, která byla přiložena k žalobě. Soud považoval tento důkaz za nadbytečný, neboť v projednávané věci není sporu o špatném zdravotním stavu otce žalobkyň. Předmětnou lékařskou zprávou (pořízenou v roce 2020 v Německu) zároveň nelze prokázat, za jakých okolností došlo v roce 2014 k dopravní nehodě otce žalobkyň, či zda byl otec žalobkyň v Rusku pronásledován, jak tvrdí žalobkyně.

V. Posouzení věci krajským soudem

63. Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v rozsahu žalobních námitek v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“). Žalobu shledal nedůvodnou.
64. Soud předně konstatuje, že žalobkyně napadají již druhá rozhodnutí žalovaného o jejich žádostech o udělení mezinárodní ochrany. Rozhodnutí, kterými žalovaný nevyhověl jich žádostem poprvé, krajský soud zrušil rozsudkem č. j. 30 Az 37/2018 – 73. Soud v tomto rozsudku shledal, že rozhodnutí žalovaného jsou nepřezkoumatelná. Žalovaný zejména striktně odděloval situaci žalobkyň od situace dalších členů rodiny. Soud také vyslovil názor, že žalobkyně uvedly v průběhu správního řízení konzistentní azylový příběh a jejich výpovědi byly v podstatných bodech shodné. Krajský soud shledal nepřezkoumatelným posouzení věrohodnosti žalobkyň a hodnocení možnosti vnitřního přesídlení v rámci Ruské federace. K věrohodnosti soud konstatoval, že žalovaný nevyložil, z jakého důvodu považoval konkrétní tvrzení žalobkyň za věrohodná a jiná tvrzení nikoliv. K vnitřnímu přesídlení zejména uvedl, že žalovaný se situací žalobkyň nezabýval dostatečně a zejména pominul skutečnost, že žalobkyně se již o přemístění pokusily.
65. Také v nynějším řízení je spornou otázkou především to, zda lze azylový příběh žalobkyň považovat za věrohodný. Nutno ovšem dodat, že žalovaný v dalším řízení reagoval na právní názor vyslovený ve zrušujícím rozsudku krajského soudu a při opětovném posuzování situace a azylového příběhu žalobkyň se zabýval i možným pronásledováním žalobkyň z důvodu příslušnosti k určité sociálně skupině. V případě žalobkyň by takovou sociální skupinou mohla být rodina, protože své útrapy v zemi původu odvozují od tvrzeného pronásledování otce. Žalovaný si za tímto účelem vyžádal podklady týkající se azylového řízení otce žalobkyň v Německu, zejména jeho výpověď v řízení před německým správním orgánem a rozsudek správního soudu v Mindenu. Žalovaný si z veřejně dostupných zdrojů vyhledal také další informace týkající se otce žalobkyň. Na základě takto získaných materiálů žalovaný opětovně shledal, že výpovědi žalobkyň jsou nevěrohodné. Podle žalovaného tedy žalobkyním nehrozí pronásledování z jimi tvrzených důvodů.
66. Krajský soud nepovažuje za účelné provádět podrobný přepis výpovědí žalobkyň ve správním řízení, pouze stručně shrne jejich podstatný obsah, a to zejména ve vztahu k důvodům žádosti o udělení mezinárodní ochrany. V podrobnostech soud odkazuje na obsah správních spisů.
67. Pokud jde o azylový příběh žalobkyň, z obsahu předložených správních spisů plyne, že žalobkyně jsou čečenské národnosti a ruské státní příslušnosti. Svůj strach z návratu do země původu odůvodňují tím, že jejich otec byl politicky aktivní ve vládě A. Maschadova. Otce začali v roce 2012 pronásledovat a bít, proto odjel do Německa. Cestoval přes Polsko, odkud jej v roce 2013 vrátili zpět do Ruské federace. Poté otce opět odvedli tzv. kadyrovci, kteří po něm chtěli, aby podepsal prohlášení, že se již nebude ničeho účastnit. Na podzim roku 2014 se někdo otce pokusil zabít, najelo na něj auto. Tito lidé měli poté vystoupit z auta a zkontrolovat, zda je otec mrtvý. Bratr žalobkyň odvezl otce do nemocnice v Osetii a poté odjel k Moskvě. Na jaře 2016 se otec vrátil do Grozného, protože jej k tomu přinutili kadyrovci, kteří ho vyhledali. V dubnu 2016 otce opět odvezli. Bratři žalobkyň zaplatili únoscům peníze, a když se otec vrátil

po dvou týdnech domů, byl zbitý a měl na sobě obvazy a podlitiny. Pracovnice organizace Memorial mimo jiné chtěla, aby pro ně otec svůj příběh sepsal. V květnu 2016 otec odjel do Německa a poté s ním již žalobkyně nebyly v kontaktu. Zhruba tři týdny poté přišli kadyrovci domů k žalobkyním a vyptávali se na jejich otce. Vyžádali si jejich doklady a řekli, že pokud je chtějí získat zpět, má je vyzvednout jejich otec na 15. oddělení. Otcův známý poté sdělil bratrovi žalobkyně, že se u nich chystá „návštěva“ a pokud mohou, mají odjet. Ten samý den přišli lidé v černém s maskami, žalobkyním nadávali a následně spoutali a odvedli jejich bratra. Když se bratr vrátil, byl zbitý a bez bot. Ukazovali mu různé fotografie a zjišťovali, zda s danými lidmi spolupracuje či zda jim dává peníze. Rodina proto odjela na zemědělskou usedlost v Krasnodarském kraji. Žalobkyně se domnívaly, že se situace uklidní a poté se vrátí. Známý jim však sdělil, že je stále hledají, provádějí u nich doma prohlídky a hledají bratra. Žalobkyně nikam nevycházejí, bály se a neměly doklady. Nakonec se proto i ony v květnu 2017 rozhodly, že odjedou do zahraničí, konkrétně do Německa, kde požádaly o azyl.

68. Při pohovoru konaném v únoru 2018 žalobkyně nad rámec uvedeného sdělily, že otec pracoval ve vládě prezidenta Maschadova pod jeho osobním vedením, avšak přesně neví, co dělal. Před první čečenskou válkou jinak pracoval ve stavebnictví. Po druhé čečenské válce organizoval mítinky proti násilí a odvádění mladých lidí, a to zhruba v době po návratu z Polska. Mezi lety 2013 a 2014 pomáhal při třech nebo čtyřech mítincích.
69. Při doplňujícím pohovoru konaném v září 2018 žalobkyně uvedly, že před opuštěním země původu žily ve vesnici Novyj Mir, a to od konce května 2016 do května 2017. Zde však nebyly hlášeny k pobytu, protože měly pouze kopie vnitřních pasů, bály se vycházet a nové vnitřní pasy získat nemohly. Žalobkyně si začaly vyřizovat dokumenty k odjezdu ze země původu na konci roku 2016. Záležitost vyřizoval matčin známý a platil ji bratr žalobkyně. Na dotaz ohledně zaměstnání, která měly žalobkyně vykonávat dle přílohy k žádosti o vízum, sdělily, že v daných společnostech nikdy nepracovaly. Žalobkyně také uvedly, že v jiné části Ruské federace by žít nemohly, protože k tomu by potřebovaly doklady, místo k bydlení a práci. Bojí se však, že by se někdo dozvěděl, že jsou v Ruské federaci. Pokud by si chtěly vyřídit doklady, musely by jet do Grozného a tam jet nemohou.
70. V dalším řízení žalovaný provedl s žalobkyněmi doplňující pohovor v červnu 2020. Žalobkyně uvedly, že jejich matka a otec získali v Německu určitou formu mezinárodní ochrany odvozenou od zdravotního stavu otce. Dále opět shrnuly jednotlivý sled událostí v zemi původu mezi lety 2012 až 2016. Nadto sdělily, že v roce 2016, po návratu otce do Čečenska, bydlely pár měsíců společně. V Moskevské oblasti s otcem nebydlely. Žalobkyně žily v Čečensku pokaždé ve městě Groznyj. Na dotaz, kde otec žil v letech 2015 a 2016 a čím se zabýval, žalobkyně uvedly, že žil s jeho bratrem v Moskevské oblasti, nedělal nic a léčil se. Při konfrontaci se zjištěním žalovaného, že otec měl v těchto letech působit jako vedoucí úřadu, žalobkyně uvedly, že o tom nic neví. Rovněž neví, že by tam na konci ledna 2016 podával „daňové přiznání“. Na dotaz, zda otec kandidoval v roce 2011 ve Vedenském okrese za vládnoucí a „prokremelskou“ politickou stranu Spravedlivé Rusko, žalobkyně uvedly, že ani o tom nic neví.
71. Žalovaný založil svůj závěr o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyně na následujících skutečnostech.

72. *Vykreslení otce jako pracovníka pod osobním vedením prezidenta Maschadova.* Žalobkyně se dle názoru žalovaného snažily vyobrazit svého otce jako pracovníka vlády pod osobním vedením prezidenta Maschadova, pod kterým měl pracovat v letech 1999 a 2000. Otec žalobkyň měl pro něho organizovat mítinky, demonstrace a spolupracovat s médii. Žadatelky blíže nesdělily, jakou funkci přesně zastával, a nebyly schopny blíže přiblížit jeho aktivity. Z důvodu výkonu této činnosti měl být otec pronásledován bezpečnostními složkami čečenského vůdce R. K. a po jeho odjezdu se terčem pronásledování měli stát ostatní členové rodiny. Žalovaný poukázal na pohovor otce, který se konal dne 22. 2. 2017 v rámci jeho azylového řízení v Německu, z něhož vyplývá, že nezastával žádnou vysokou politickou pozici za dobu vlády prezidenta M.. Otec měl pracovat na ministerstvu sociálních věcí mezi lety 1996 a 2000, kde rozdělával sociální dávky, jezdil po vesnicích a zjišťoval informace, které k tomu byly potřeba. Na stejné pozici s ním pracovalo dalších osm zaměstnanců a jeho přímým nadřízeným byl A. H.. Problémy otce a žalobkyň měly začít v roce 2012, tedy 12 let poté, co otec opustil dané zaměstnání, 7 let po smrti prezidenta Maschadova a několik let poté, co se území Čečenská nachází pod plnou kontrolou ruských federálních orgánů.
73. *Kandidatura za politickou stranu Spravedlivé Rusko.* Žalovaný poukázal v návaznosti na tvrzené pronásledování otce od roku 2012 na *Informaci OAMP ze dne 10. 9. 2020*, podle níž se R. R. B., zúčastnil v letech 2010 a 2011 voleb do místní rady, v nichž neúspěšně kandidovala za stranu Spravedlivé Rusko ve Vedenském okrese. Že se jedná o otce žalobkyň, dokládá totožné jméno, datum narození, dosažené vzdělání (středoškolské) a rovněž kandidátní okres, do kterého spadá i vesnice. Žalovaný poukázal na nelogičnost jednání, kterého se měli dopustit prokremelsky orientovaní kadyrovci vůči otci žalobkyně, který sám kandidoval za prokremelsky orientovanou politickou stranu Spravedlivé Rusko.
74. *Nesoulad tvrzení ohledně průběhu prvního konfliktu s čečenskou policií a data autonehody.* Žalovaný dále identifikoval rozpor mezi výpovědi žalobkyň a jejich otce ohledně počátků problémů v zemi původu. Žalobkyně uvedly, že čečenská policie otce odvezla, zbila a donutila podepsat souhlas, že nebude podnikat nic proti vládě, otec však v pohovoru o žádném fyzickém napadení nehovořil. Popsal své zadržení a podepsání souhlasu, přičemž následně jej měli propustit. Z výpovědi otce plyne, že čečenská policie měla otce fyzicky napadnout až dva měsíce po prvním konfliktu.
75. Žalovaný spatřoval nesoulad ve výpovědích žalobkyň a jejich otce také v datu incidentu, při kterém měl být otec žalobkyň sražen autem. Žalobkyně uvedly, že tato událost se stala na konci roku 2014, zatímco jejich otec uvedl, že se stala na konci roku 2013.
76. *Situace otce od roku 2014 do vycestování z vlasti v květnu 2016.* Žalobkyně sdělily, že jejich otec žil od svého sražení autem v roce 2014 do roku 2016 v Moskevské oblasti, kde nic nedělal a pouze se léčil. K. jej však přesvědčili na začátku roku 2016, aby se vrátil zpět do Čečenska, což tedy i učinil. V dubnu 2016 poté otce unesli a propustili jej až po zaplacení výkupného. Poté již odcestoval do Německa. Žalovaný i v této části odkázal na pohovor, který s otcem žalobkyň vedl německý správní orgán v rámci jeho azylového řízení. Při něm otec žalobkyň sdělil, že ve vesnici žil až do ledna 2016, kdy odjel do Moskvy, ve které pobýval další čtyři měsíce. Ve stejném pohovoru otec posléze upravil své tvrzení a uvedl, že od autonehody žil ve vesnici blízko Moskvy a ve vesnici byl jenom několik dní v lednu 2016.

77. K tomu žalovaný podotkl, že již toto tvrzení je v rozporu s výpovědí žalobkyň, které uvedly, že poté, co se otec vrátil v roce 2016 do Čečenska, bydleli spolu pár měsíců ve městě Groznyj. Žalovaný také považuje za zásadní, že otec v daném pohovoru uvedl, že mezi lety 2014 a 2016 se nic zvláštního nestalo, nic nedělal a byl odkázán na invalidní vozík, což je v přímém rozporu s tvrzeními žalobkyň. Ty naopak uvedly, že v uvedené době měly vygradovat potíže otce, došlo k domovní prohlídce žalobkyň a jejich rodiny atd. Otec žalobkyň později také uvedl, že jej v dubnu 2016 unesli, vyslýchali a zmlátili, než byl vykoupen, nicméně učinil tak až v řízení o žalobě, a to poté, co mu německé správní orgány neudělily mezinárodní ochranu. Žalovaný se proto domnívá, že nemohou obstát pozdější úpravy výpovědi otce žalobkyň, protože ten byl před svým pohovorem poučen, že musí vypovídat pravdivě a uvést všechny skutečnosti a události, na nichž se zakládá jeho obava z pronásledování.
78. Žalovaný dále poukázal na *Informaci OAMP ze dne 10. 9. 2020*, která má podporovat původní verzi příběhu otce žalobkyň. R. R. B. měl totiž v letech 2015 a 2016 působit jako vedoucí úřadu ve Vedenském okrese a na konci ledna 2016 zde podal jako obecní zaměstnanec i majetkové přiznání.
79. *Potvrzení zaměstnavatele jako příloha žádosti o vízum*. Žalovaný i v tomto řízení považoval za nesrovnalost, že žalobkyně ke své žádosti o vízum přiložili potvrzení o zaměstnání z března 2017, ze kterého má plynout, že byly zaměstnány v Čečensku v období, kdy se dle svých tvrzení měly skrývat na zemědělské usedlosti v Krasnodarském kraji.
80. Žalobkyně se domnívají, že posouzení jejich věrohodnosti je i v nyní projednávané věci nepřezkoumatelné a žalovaný opět zohlednil pouze skutečnosti, které jdou v jejich neprospěch. Žalovanému vytýkají, že ani tentokrát neobjasnil, jak postupoval při posuzování věrohodnosti a jakou metodiku pro posouzení zvolil. Postup žalovaného se tak jeví jako nahodilý, přičemž žalovaný poukázal, v rozporu se závazným právním názorem obsaženým ve zrušujícím rozsudku krajského soudu pouze na ty části spisového materiálu, které hovoří v neprospěch žalobkyň. Naopak ty části, které svědčí v jejich prospěch, bez odůvodnění opomenul. Žalovaný tedy rezignoval na svou povinnost shromáždit všechny podklady, řádně je posoudit a svůj závěr o nevěrohodnosti žalobkyň zakládá pouze na několika nesrovnalostech. Ty však žalobkyně vysvětlily, případně sdělily, proč nejsou schopny podat bližší informace. Zdůraznily současně, že údajné nesrovnalosti se netýkají tolik jejich vlastní azylové výpovědi a jejich vlastních útrap a zkušeností, ale týkají se politického a dalšího působení otce ve vlasti. Žalobkyně proto namítly, že napadené rozhodnutí je ve vztahu k úvahám o jejich věrohodnosti nepřezkoumatelné, žalovaný nezjistil skutečný stav věci a závěr o nevěrohodnosti je v rozporu s informacemi obsaženými ve správním spise.
81. Krajský soud považuje za vhodné shrnout závěry ustálené rozhodovací praxe Nejvyššího správního soudu ve vztahu k posuzování věrohodnosti žadatele o mezinárodní ochranu. Posouzení celkové věrohodnosti žadatele se stává klíčovým zejména v situaci, kdy žalovaný rozhoduje za důkazní nouze, tedy když žadatel ani správní orgán není schopen doložit či vyvrátit určitou skutečnost přesvědčivým důkazem a jediným důkazním prostředkem tak zůstává výpověď žadatele (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 9. 2020, č. j. 2 Azs 165/2019 – 57). Jak Nejvyšší správní soud uvedl ve svém rozsudku ze dne 21. 12. 2005, č. j. 6 Azs 235/2004 – 57, „[...] není povinností žadatele o azyl, aby pronásledování své osoby prokazoval jinými

důkazními prostředky než vlastní věrohodnou výpovědí. Je naopak povinností správního orgánu, aby v pochybnostech shromáždil všechny dostupné důkazy, které věrohodnost výpovědi žadatele o azyl vyvracejí či zpochybňují“. V rozsudku ze dne 24. 7. 2008, č. j. 2 Azs 49/2008 - 83, pak NSS uvedl, že „[p]okud se tedy žadatel o mezinárodní ochranu po celou dobu řízení ve věci mezinárodní ochrany drží jedné dějové linie, jeho výpovědi lze i přes drobné nesrovnalosti označit za konzistentní a za souladné s dostupnými informacemi o zemi původu, pak je třeba z takové výpovědi vycházet“. Důkazní břemeno stran prokázání nevěrohodnosti azylového příběhu žadatele tedy leží na žalovaném a je třeba, „aby prokázal či vyvrátil pravdivost žadatelových tvrzení, a to buď zcela nevyvratitelně zjištěním přesných okolností vázících se na stěžovatelova tvrzení, anebo alespoň s takovou mírou pravděpodobnosti, která nevyvolává zásadní pochybnosti o správnosti úsudku správního orgánu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 3. 2008, č. j. 4 Azs 103/2007 – 63).

82. Nejvyšší správní soud v již citovaném rozsudku č. j. 2 Azs 165/2019 – 57 dále uvedl, že *„[p]ři hodnocení věrohodnosti výpovědi žadatele o mezinárodní ochranu lze vycházet z vnitřní konzistentnosti a přesvědčivosti výpovědi, z toho, nakolik je žadatelem prezentovaný azylový příběh souladný s informacemi o zemi původu, či z celkové věrohodnosti žadatele“. Ke způsobu, jakým je žalovaný povinen posuzovat jednotlivá fakta z hlediska jejich (ne)věrohodnosti, konstatoval Nejvyšší správní soud, že „[ž]alovaný může zcela vyloučit z celkového posouzení pouze ta fakta, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestala (tj. neexistuje ani přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo). Ostatní tvrzení musí být součástí celkového posouzení rizika pronásledování, kde jim bude přisouzena váha podle míry pravděpodobnosti, s jakou lze soudit, že odpovídají skutečnosti. Jiná situace je, pokud je žadatel nevěrohodný ve všech relevantních aspektech své žádosti; v tomto případě (a pouze v tomto případě) může žalovaný bez dalšího posoudit žadatele jako nevěrohodného a nemusí detailně posuzovat jeho jednotlivá dílčí tvrzení (rozsudek ze dne 30. 9. 2008, č. j. 5 Azs 66/2008 – 70). Nevěrohodnost tak nelze shledat pouze na podkladu zjištění, která mají okrajový význam, ale musí jít o souhrn jednotlivých nevěrohodných tvrzení, která se týkají podstatných skutečností ohledně relevantních aspektů žádosti o mezinárodní ochranu (rozsudek č. j. 2 Azs 165/2019 – 57).*
83. V této souvislosti je vhodné zmínit i vazbu na zásadu „v případě pochybností ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ (angl. *benefit of doubt*), která provází řízení ve věci mezinárodní ochrany. Z této zásady plyne, že *„[p]okud jsou dány skutečnosti, na základě nichž lze předpokládat, že k porušení základních lidských práv a svobod žadatele o mezinárodní ochranu došlo, nebo mohlo by s ohledem na postavení žadatele ve společnosti, s přihlédnutím k jeho přesvědčení, názorům, chování atd., dojít, a správní orgán nemá dostatek důkazů o tom, že tomu tak nebylo či nemohlo by v budoucnu být, pak tyto skutečnosti musí správní orgán v situaci důkazní nouze zohlednit, a to ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 10. 2020, č. j. 4 Azs 145/2020 – 60). Ve stejném rozsudku Nejvyšší správní soud zdůraznil tzv. test přiměřené pravděpodobnosti, který lze použít vedle zkoumání odůvodněnosti strachu z pronásledování ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu i pro celkové úvahy o (ne)věrohodnosti dílčích tvrzení žadatele. Dle tohoto testu by měl správní orgán postupovat tak, že „pokud je přiměřeně pravděpodobné, že daná událost proběhla tak, jak tvrdí žadatel, [...] musí toto tvrzení vzít v potaz při celkovém posouzení žádosti o mezinárodní ochranu“. Vyloučit z celkového posouzení přitom může pouze ty*

skutečnosti, u nichž je postaveno téměř najisto, že se nestaly (neexistuje přiměřená pravděpodobnost, že k nim došlo).

84. Krajský soud při přezkumu napadených rozhodnutí shledal, že žalovaným popsané nesrovnalosti významným způsobem zpochybňují věrohodnost azylového příběhu žalobkyň.
85. Pro posouzení věrohodnosti azylového příběhu žalobkyň považuje soud za významné především skutečnost, které jejich otec sdělil v německém azylovém řízení ohledně svých aktivit v letech 2014 až 2016.
86. Otec žalobkyň uvedl v pohovoru konaném dne 22. 2. 2017, že jeho „oficiální adresa“ v zemi původu byla ve vesnici, kde žil až do ledna 2016. Poté žil v Moskvě, a to asi 4 měsíce v pronajatém bytě. Ve stejném pohovoru otec žalobkyň upravil svá tvrzení a uvedl, že po nehodě v roce 2013 bydlel ve vesnici blízko Moskvy. Na dotaz německého správního orgánu, že v úvodní části pohovoru uvedl, že žil do ledna 2016 ve vesnici, otec žalobkyň sdělil, že tam byl jen několik dní v lednu 2016, jinak však byl do roku 2014 ve vesnici u Moskvy. Dále také uvedl, že mezi roky 2014 a vycestováním v květnu 2016 se nic zvláštního nestalo, nedělal nic a byl odkázán na invalidní vozík.
87. Spolkový úřad neudělil otci žalobkyň mezinárodní ochranu usnesením ze dne 10. 4. 2017, proti kterému následně otec žalobkyň podal žalobu. V té uvedl především to, že ve správním řízení neinformoval o všem, protože měl obavu, že by mohl ohrozit svou rodinu, která se nacházela v okamžiku řízení stále v Ruské federaci. Uvedl tedy, že i v Moskvě jej našli a vyzvali ho, aby se vrátil do Čečenska, v Grozném byl poté v dubnu 2016 unesen, vyslýchán a zmlácen do bezvědomí. Rodina ho musela vykoupit. Svá tvrzení dále doplnil dopisem ze dne 9. 10. 2018, v němž sdělil, že zatčení v roce 2012 se nestalo ve vesničce, ale v Grozném, během tohoto zatčení ho nejen bili, ale také mučili. Doplnil také, že pokus o vraždu se odehrál na konci roku 2014, nikoliv na konci roku 2013.
88. Krajský soud, ve shodě s žalovaným, nepovažuje tato tvrzení za věrohodná. Předně je nezbytné konstatovat, že otec žalobkyň minimálně dvakrát, spíše však třikrát upravoval svou výpověď, jak plyne z výše uvedeného. Ačkoliv je možné vzít v úvahu např. psychické rozpoložení žadatele při výpovědi, nebo určitý časový rozestup mezi popisovanými událostmi a datem konání pohovoru, pro které si otec žalobkyň nemusel ihned vzpomenout na přesná fakta, je nezbytné poukázat na to, že místo pobytu otce je údaj takové povahy, o kterém by neměl vícekrát upravovat svou výpověď a neměly by o něm vzniknout tak výrazné pochybnosti. Pokud tak učinil, lze tuto viditelnou snahu o doplňování nových azylově relevantních tvrzení považovat za jeden z indikátorů nevěrohodnosti žadatele (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 3. 9. 2009, č. j. 7 Azs 63/2009 – 96).
89. Tato skutečnost by však sama o sobě nestačila k závěru o celkové nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyň. Krajský soud tedy dále poukazuje na argument otce žalobkyň, který doplnění výpovědi až v žalobě proti rozhodnutí německého správního orgánu zdůvodnil tak, že se obával o svou rodinu, která se v době konání správního řízení nacházela na území Ruské federace. Tento argument soud považuje za lichý, protože samy žalobkyně sdělily, že odcestovaly ze země původu až v květnu 2017. Otec žalobkyň však podal žalobu dne 19. 4. 2017, tedy v okamžiku, kdy se žalobkyně stále nacházely na území Ruské federace. Podle názoru soudu je zároveň krajně

nepravděpodobné, že by vůbec výpověď otce žalobkyň v azylovém řízení vedeném v Německu mohla jakkoliv ohrozit zbylé členy rodiny nacházející se na území Ruské federace.

90. Navíc prvotní verzi otce žalobkyň, tedy že do ledna 2016 žil ve vesnici a poté v Moskvě, nasvědčují informace, které si z různých zdrojů obstaral žalovaný (*Informace OAMP ze dne 10. 9. 2020*). Jde zejména o skutečnost, že osoba jménem R. R. B. působila v letech 2015 až 2016 jako vedoucí úřadu ve Vedenském okrese. Bez ohledu na konečné datum působení otce v této funkci, jež žalobkyně zpochybnila s odkazem na skutečnost, že otec se již od května 2016 nacházel mimo území Ruské federace, plyne z dalšího zdroje, že minimálně do ledna 2016 zde otec žalobkyň musel působit. Tím je dokument nazvaný *Potvrzení o příjmech obecního zaměstnance*, podaný ve vesnici, vyplněný jménem otce žalobkyň, s jeho datem narození a podpisem z ledna 2016. Jde tedy o další skutečnosti, které nasvědčují původní verzi otce žalobkyň.
91. Uvedené pochybnosti žalobkyně nijak nerozptýlily ani během soudního jednání. K dotazu soudu, jak vysvětlí, že jejich otec v roce 2016 podával majetkové přiznání v Čečensku, žalobkyně a) uvedla, že tam v lednu 2016 nebyl. Žalobkyně s otcem komunikovala po telefonu a otec jí sdělil, že v Čečensku v lednu 2016 nebyl a přiznání zde nepodával. Podpis na předmětném majetkovém přiznání není podpisem jejich otce. Těmto tvrzením však soud neuvěřil, neboť je žalobkyně a) poprvé uvedla teprve v průběhu soudního jednání konaného dne 29. 9. 2021. V žalobě žalobkyně nijak nerozporovaly poukaz žalovaného na uvedené majetkové přiznání, naopak samy uváděly, že jejich otec na začátku roku 2016 pobýval v Čečensku.
92. Žalovaný poukázal také na skutečnost, že otec žalobkyň se v roce 2011 zúčastnil voleb do místní rady a neúspěšně kandidoval za „prokremelskou“ politickou stranu Spravedlivé Rusko ve Vedenském okrese, ve kterém se nachází i vesnice. Dané zjištění se netýká přímo dějové linky let 2014 až 2016 a samo o sobě nutně neznamená, že se otec žalobkyň následně nemohl stát obětí pronásledování ze strany kadyrovců. Ve spojitosti s výše uvedenými nesrovnalostmi se však jedná o další indikátor svědčící o nevěrohodnosti azylového příběhu otce žalobkyň, potažmo i žalobkyň samotných.
93. Žalovaný při hodnocení věrohodnosti výpovědi žalobkyň zmínil rovněž skutečnost, že žalobkyně uváděly nepravdivé informace v žádostech o česká víza. Krajský soud podotýká, že v rozsudku č. j. 30 Az 37/2018 – 73 nesouhlasil s hodnocením žalovaného v tomto bodě. Nutno ovšem zdůraznit, že soud tehdy odmítl závěr žalovaného o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyň, který byl postaven v podstatě pouze na poukazu žalovaného na rozpor mezi informacemi o zaměstnání žalobkyň přiložených k žádostem o česká víza a výpověďmi žalobkyň ve správním řízení. Krajský soud nepovažoval tento rozpor za dostatečný pro učinění závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyň. Naopak vysvětlení žalobkyň, že v žádosti o víza uvedly nepravdivé údaje, aby „obelstily“ státní orgány, soud považoval za přesvědčivé. Nyní je však situace odlišná v tom, že se nejedná o jeden izolovaný rozpor, ale o další díl v mozaice tvořící celkový obraz nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyň. Pokud totiž žalobkyně v období před opuštěním Ruské federace vykonávaly práci dle informací obsažených v jejich žádostech o česká víza, pak se nemohly ukrývat v Krasnodarském kraji atd. Ve světle dalších žalovaným zjištěných nesrovnalostí krajský soud nyní hodnotí i tento rozpor tak, že svědčí v neprospěch žalobkyň.

94. Navíc argumentace, kterou žalobkyně „vysvětlují“ daný rozpor v nyní posuzované žalobě, je dle názoru soudu problematická i z dalšího důvodu. Žalobkyně v žalobě uvedly, že ani nebyly kvalifikované k zastávání pozic, které jsou zmíněné v žádostech o víza. To však není pravda minimálně v případě žalobkyně a), která během pohovoru konaného dne 2. 2. 2018 uvedla, že je vystudovaná právnička. Podle přílohy žádosti o vízum přitom měla ve společnosti zastávat pozici vedoucí právního oddělení. K dotazu soudu žalobkyně a) během soudního jednání potvrdila, že je vystudovanou právnickou. V žalobě uvedenou argumentaci pak obhajovala tvrzením, že nedostatkem kvalifikace byl myšlen nedostatek pracovních zkušeností k tomu, aby mohla zastávat pozici vedoucí právního oddělení. Takové „dovysvětlení“ naznačené žalobní argumentace však soud považuje za účelové a nevěrohodné.
95. Všechny uvedené nesrovnalosti vedou soud k závěru, že otec žalobkyň pobýval v letech 2015 až 2016 ve vesnici, a že pokud někdy po lednu 2016 odcestoval, nebylo to „z Moskvy do Čečenska“, kde jej měli vyhledat tzv. kadyrovci. Mnohem pravděpodobněji vycestoval opačným směrem „z Čečenska do Moskvy“, jak ostatně uvedl otec sám při pohovoru ze dne 22. 2. 2017. Krajský soud tedy učinil ve shodě s žalovaným závěr, že tvrzení o vyhledání otce žalobkyň kadyrovci na začátku roku 2016, o únosu v dubnu 2016 a s tím souvisejících následných problémech žalobkyň je smyšlené a azylový příběh žalobkyň nemůže být v tomto směru věrohodný.
96. Soud zároveň žalobkyním přisvědčuje v tom, že jejich výpovědi jsou dostatečně podrobné, vnitřně konzistentní a vzájemně souladné [při porovnání výpovědí žalobkyně a) a b)]. Rozpory se zjištěními týkajícími se jejich otce jsou však natolik významné, že je tím zpochybněna celková věrohodnost azylového příběhu žalobkyň. Ten je ostatně založen především na obavách odvozených z údajného pronásledování, kterému měl čelit otec žalobkyň.
97. Krajský soud na okraj konstatuje, že naproti tomu nepovažoval za významný rozpor ohledně data autonehody. Pakliže se žalobkyně a jejich otec liší v tom, zda se událost stala v roce 2013 či v roce 2014, nejde o rozhodující nesrovnalost ve vztahu k otázce pronásledování rodiny. Tím spíše, pokud o nedobré zdravotním stavu otce žalobkyň není sporu. Uvedené platí rovněž pro neshodu v průběhu prvního tvrzeného konfliktu s čečenskou policií. Soud tedy nevycházel ve svém závěru o nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyň z těchto nesrovnalostí.
98. Žalovaný dostal své povinnosti a unesl důkazní břemeno stran nevěrohodnosti žalobkyň. Krajský soud zejména opětovně poukazuje na skutečnost, že žalovaný si opatřil dostatečné podklady, na jejichž základě učinil vlastní závěr o nevěrohodnosti. Nelze tak ve smyslu citované judikatury Nejvyššího správního soudu konstatovat, že by v projednávané věci žalovaný rozhodoval v situaci důkazní nouze. Krajský soud proto dospěl k závěru, že nelze uplatnit ani zásadu „v pochybnostech ve prospěch žadatele o mezinárodní ochranu“. Přestože žalobkyně nepochybně uvedly vícero skutečností, které by je potenciálně mohly kvalifikovat pro udělení některé z forem mezinárodní ochrany, žalovaný shromáždil dostatečné důkazy o tom, že jsou uvedená tvrzení o pronásledování smyšlená. Žalobkyně měly možnost na zjištěné nesrovnalosti reagovat, při doplňujícím pohovoru konaném v červnu 2020 však nic nesdělily a na dotazy žalovaného uvedly, že nic neví o tom, že otec měl v letech 2015 a 2016 působit jako vedoucí úřadu. Rovněž neví, že by tam na konci ledna 2016 podával „daňové přiznání“. Na dotaz, zda otec kandidoval v roce 2011 ve Vedenském okrese za vládnoucí a

„prokremelskou“ politickou stranu Spravedlivé Rusko, žalobkyně uvedly, že ani o tom nic neví. Stejně tak i při seznámení s podklady, které proběhlo dne 20. 10. 2020, nevznesly žádné námitky či návrhy k doplnění.

99. Pokud žalobkyně namítly, že žalovaný nesdělil, jakou metodiku k hodnocení věrohodnosti použil, je možné tomu přisvědčit, avšak krajský soud tuto absenci nepovažuje za dostatečnou pro přivození nepřezkoumatelnosti napadených rozhodnutí. Správní rozhodnutí není akademickou prací. Ačkoliv tedy žalovaný výslovně nedefinoval pojmy jako vnitřní či vnější konzistence výpovědi, tak jak to činí žalobkyně v žalobě, velmi detailně popsal, na podkladu jakých nesrovnalostí azylové příběhy žalobkyň nejsou konzistentní ve vztahu k výpovědím jejich otce a shromážděným podkladům. Fakticky tedy popsal vnější (ne)konzistenci azylového příběhu žalobkyň. Žalovaný zároveň shledal, že výpovědi žalobkyň jsou vnitřně konzistentní (avšak pouze pokud stojí samy o sobě). Protože indikátory, které žalobkyně předešly v žalobě, jsou právě a pouze indikátory, považoval by soud za projev přehnaného formalismu, aby lpěl na zevrubném hodnocení optikou všech stanovených kritérií, je-li současně z napadených rozhodnutí evidentní, z jakých důvodů žalovaný shledal nevěrohodnost žalobkyň.
100. Krajský soud se dále zabýval námitkami týkajícími se možnosti vnitřního přesídlení, dle nichž žalovaný i v této části nerespektoval závazný právní názor soudu. Žalobkyně uváděly, že s ohledem na své předchozí zkušenosti by vnitřní přesídlení neposkytlo dostatečnou ochranu a je prakticky neuskutečnitelné bez návratu do Grozného. Žalobkyně se o vnitřní přesídlení již pokusily, když se přestěhovaly na zemědělskou usedlost v Krasnodarském kraji, nedosáhly však stavu, kdy by mohly žít normální život a bály se vycházet ven i pro nejnutnější věci či vyhledat zdravotní pomoc ze strachu, že budou prozrazeny. V uvedených podmínkách vydržely téměř rok a o vnitřní přesídlení se tedy přinejmenším pokusily, když jim nezbývalo jiné řešení situace. Žalobkyně se skrývaly v krasnodarské oblasti bez vnitřních pasů, které jim sebrali kadyrovci a nyní nevlastní žádný dokument, kterým by se při návratu do Ruska mohly prokázat. Pokud by se chtěly usadit v jiné části Ruské federace a legálně pracovat, i tak by se takový krok neobešel bez návratu do Grozného, kde by musely požádat o vystavení nového vnitřního pasu. To však žalobkyně odmítají z důvodu svých obav, protože by tím upozornily ruské státní orgány v zemi původu, že se vrátily do vlasti. Bez dokladů by se naopak potýkaly se zhoršeným sociálním a ekonomickým postavením, což by nenaplněovalo požadované minimální standardy. Namítly tedy, že vnitřní přesídlení není účinným řešením jejich situace a žalovaný v průběhu řízení neprokázal opak.
101. K této námitce je předně nezbytné poukázat na závěry, které soud vyslovil výše ohledně nevěrohodnosti azylového příběhu žalobkyň a z ní plynoucí absence nebezpečí pronásledování či hrozící vážné újmy. Současně soud znovu opakuje, že aktuálně projednávaná věc se v podstatných okolnostech liší od řízení, jež zdejší soud vedl pod sp. zn. 30 A 37/2018, a ve kterém soud napadená rozhodnutí zrušil. Soud považuje za podstatné dále poznamenat, že žalovaný vyslovil závěr o možnosti vnitřního přesídlení rovněž v návaznosti na posouzení věrohodnosti žalobkyň a formuloval jej tak směrem do budoucna. Tuto skutečnost soud zdůrazňuje, protože žalobkyně ve své žalobě reagují na posouzení možnosti vnitřního přesídlení s ohledem na řešení jimi tvrzených problémů a obav z pronásledování. Ty však žalovaný (a stejně tak i soud) vyvrátil.

Krajský soud proto neshledal, že by žalovaný postupoval v rozporu se závazným právním názorem vysloveným zdejším soudem ve zrušujícím rozsudku.

102. Krajský soud tedy doplňuje a současně shrnuje, že posouzení příběhu žalobkyň jako nevěrohodného má důsledky právě i pro hodnocení možnosti vnitřního přesídlení. Pakliže žalovaný dospěl k závěru, že tvrzení o pronásledování žalobkyň jsou nevěrohodná a soud jeho závěr potvrdil, nelze považovat za pravdivá ani tvrzení o zabavení tzv. vnitřních pasů ani tvrzení o již učiněné snaze o přemístění v rámci Ruské federace, protože tyto události přímo navazují na tvrzení o problémech, jejichž existenci žalovaný i soud vyvrátili.
103. Mezinárodní ochranu lze poskytnout buď ve formě azylu, nebo doplňkové ochrany. Podle ustanovení § 12 zákona o azylu se cizinci udělí azyl, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že cizinec:
 - a) je pronásledován za uplatňování politických práv a svobod, nebo
 - b) má odůvodněný strach z pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti, příslušnosti k určité sociální skupině nebo pro zastávání určitých politických názorů ve státě, jehož občanství má nebo, v případě že je osobou bez státního občanství, ve státě jeho posledního trvalého bydliště.
104. Z tvrzení žalobkyň a z obsahu správního spisu neplyne žádná skutečnost, která by nasvědčovala tomu, že by žalobkyně byly pronásledovány za uplatňování politických práv a svobod. Žalobkyně ve vztahu k § 12 písm. a) zákona o azylu ani netvrdily žádné relevantní skutečnosti, udělení azylu z tohoto důvodu tak není na místě.
105. Žalobkyně jako hlavní důvod své žádosti o udělení mezinárodní ochrany uvedly obavy z pronásledování ze strany tzv. kadyrovců. Ti měli pronásledovat zejména jejich otce, přičemž tyto problémy se pak dotýkaly celé rodiny. Krajský soud hodnotil v rozsudku č. j. 30 Az 37/2018 – 73 tyto důvody tak, že by je případně bylo možné podřadit pod pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině rodinných příslušníků osoby disidenta, resp. osoby, která v zemi aktivně zastávala politické názory.
106. Jestliže však krajský soud nyní shledal, že tvrzení o pronásledování otce žalobkyň ze strany tzv. kadyrovců jsou nevěrohodná, pak tím spíše musí dospět k závěru, že není přiměřeně pravděpodobné, že by žalobkyně po svém případném návratu do Ruské federace čelily pronásledování z důvodu příslušnosti k určité sociální skupině. Žalobkyně zároveň neuváděly žádné další skutečnosti, které by svědčily o tom, že jim hrozí pronásledování z důvodu rasy, pohlaví, náboženství, národnosti nebo pro zastávání určitých politických názorů. Nebyly tak naplněny ani důvody pro udělení azylu ve smyslu § 12 písm. b) zákona o azylu.
107. Důvody pro udělení azylu podle § 13 a 14 zákona o azylu nebyly v řízení zjištěny, ani nebyly žalobkyněmi uplatňovány.
108. Žalobkyně se dále dovolávají udělení doplňkové ochrany ve smyslu § 14a zákona o azylu. Poukazují přitom na obdobné důvody, jako uváděly ve vztahu k právu na azyl.
109. Podle § 14a odst. 1 zákona o azylu se doplňková ochrana udělí cizinci, který nesplňuje důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jehož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého

posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jehož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště.

110. Za vážnou újmu podle § 14a odst. 2 zákona o azylu se považuje
- a) uložení nebo vykonání trestu smrti,
 - b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu,
 - c) vážné ohrožení života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo
 - d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.
111. Nutno dodat, že při posuzování, zda žadateli hrozí vážná újma ve smyslu § 14a zákona o azylu, se používá tzv. test „reálného nebezpečí“. Standard používaný při tomto testu je pak vůči žadateli o mezinárodní ochranu přísnější než standard aplikovaný při testu „přiměřené pravděpodobnosti“; srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 3. 2008, č. j. 2 Azs 71/2006 - 82).
112. Krajský soud připomíná, že nepovažuje za přiměřeně pravděpodobné, že by žalobkyním po případném návratu do Ruské federace hrozilo pronásledování ze strany tzv. kadyrovců. Tím spíše nemůže být v tomto případě naplněn ani standard používaný při testu „reálného nebezpečí“. Soud tedy neshledal, že by žalobkyním v případě návratu do země původu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy.
113. Žalovaný nezjistil ani skutečnosti odůvodňující udělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu; ostatně žalobkyně se takových skutečností ani nedovolávaly a z obsahu správního spisu je nezjistil ani krajský soud. Proto i rozhodnutí o neudělení doplňkové ochrany podle § 14b zákona o azylu je třeba považovat za zákonné.
114. Pokud jde o námitky žalobkyň směřující k porušení procesních ustanovení správního řádu, krajský soud shledal tyto námitky neopodstatněnými. Žalovaný shromáždil podklady pro vydání rozhodnutí v dostatečném rozsahu; z těchto podkladů pak vyplývá stav věci, o němž nejsou důvodné pochybnosti. Jednotlivé shromážděné podklady správní orgán důkazně vyhodnotil, přičemž výsledky tohoto hodnocení přesvědčivě a srozumitelně popsal v odůvodnění rozhodnutí, vše v kontextu s výpovědí a argumenty žalobkyň. Srozumitelně a přesvědčivým způsobem pak uvedl úvahy, které jej vedly k vydání napadených rozhodnutí.

VI. Závěr a náklady řízení

115. Krajský soud z výše uvedených důvodů shledal, že námitky uplatněné žalobkyněmi jsou nedůvodné. Jelikož v řízení nevyšly najevo ani žádné vady, k nimž musí přihlížet z úřední povinnosti, zamítl žalobu dle ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
116. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobkyně nemají právo na náhradu nákladů řízení, neboť ve věci neměly úspěch; žalovanému správnímu orgánu, kterému by jinak jakožto úspěšnému účastníku řízení právo na náhradu nákladů řízení příslušelo, náklady řízení nad rámec jeho běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 30. září 2021

Mgr. Tomáš Blažek v. r.
samosoudce